

en Bisag, som man kan slette, stryge eller putte ind efter Behag.

Ordføreren (N. Neergaard): Jeg skal ikke forlænge denne Debat synderligt. Den højtærede Finansminister er øjensynlig i Forlegenhed i Aften. Det kan man mærke bl. a. derpaa, at han blev lyrisk, thi jeg tror, jeg tør sige, at naar en saa overordentlig nøgtern Natur som den højtærede Finansminister maa gribe til „det Suk, som gaar igennem den jyske Fiskerbefolkning“, saa vil man indrømme, at det kniber med Argumenterne. Det var netop det, det gjorde i høj Grad for den højtærede Minister.

Maa jeg først tage et Par mindre Ting frem. Den højtærede Minister var saa glad over, at han troede at have grebet mig i en Inkonsekvens, fordi jeg havde sagt, at under de forhaandenværende Forhold, som bleve nærmere skildrede af det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen), gjorde jeg ikke noget videre Skel imellem at stemme for eller undlade at stemme imod. Det var under de nævnte ganske specielle Forhold, men jeg behøver ikke at belære den højtærede Minister om, hvilken særlig konstitutionel Betydning, der ligger i Finanslovens Vedtagelse, hvilken overordentlig konstitutionel Betydning, der ligger i, at et Parti undlader at stemme netop for denne Lov. Hvis den højtærede Minister ikke kender det, vil jeg henvise ham til andre Landes Begreber og Praksis i saa Henseende, hvoraf han vil lære det.

Den højtærede Minister fastholdt sin rent formelle Betragtning om, at de militære Udgifter udgør Trediedelen af Indtægterne, og gjorde intet Forsøg paa at imødegaa mine Udtalelser. Jeg gjorde ham opmærksom paa, at man kun kan komme dertil ved at sammenblande ekstraordinært og ordinært. Naar man paa Finansloven maa stemme for, hvad Loven fastsætter, en stor ekstraordinær Udgift, er det ganske klart, at den kommer til at tynde uforholdsmæssig haardt paa det enkelte Budget, men det korrekte og naturlige vil ogsaa her være at afholde saadanne Udgifter ved Laan, naar Finansernes Stilling er saaledes, som den er, saa at man i sin Finansplan kun behøver at tage Hensyn til de ordinære Udgifter og Forrentningen af Laan.

Med Hensyn til Balancen for 1911—12 kunde den højtærede Minister kun klare sig ved at henvise til en Nedsættelse paa Militærvæsenet, noget, der kun kan naas ved en Ændring af de militære Love, og det ved den højtærede Minister akkurat

lige saa godt som jeg, at det er den rene, skæreste Fantasi, at det virkelig skulde kunne lykkes ham eller nogen som helst anden dødelig at faa de militære Love forandrede, inden Finansloven for 1911—12 bliver vedtagen. Det ved den højtærede Minister udmærket godt.

Saa talte den højtærede Minister om den fuldkomne Uvidenhed, hvori man i Sommer befandt sig med Hensyn til den finansielle Stilling. Den højtærede Minister fingerede endogsaa, at man havde været uvidende om noget, som jeg tør sige, at ethvert Barn i Landet vidste, nemlig om de 2 Millioner til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, og at det vilde blive nødvendigt at gaa til et meget stort Beløb for at afløse Bankgarantilovent. Det vidste den højtærede Minister og hans Parti ikke noget om; jeg tror, jeg tør trøste mig ved, at alle andre vidste det. Desuden skulde det være saa overordentlig svært at danne sig et Begreb om Kassebeholdningen og Reservefondens Sættelse. Men det staar jo at læse paa Tryk hvert eneste Aar dels i Motiverne til Finanslovsforslaget, dels i Finanslovsbetænkningen, og det er aldeles ikke svært at danne sig et Skøn over, i hvor høj Grad realisable eller irrealisable de forskellige Effekter ere. Det er jeg overbevist om, at den højtærede Finansminister har været klar over, længe inden han blev Minister, man behøver slet ikke at sidde paa den Plads for at begribe det. Det er noget, som f. Eks. Finansudvalget har fuldstændig Klarhed over, og som vi mange Gange have forhandlet med de forskellige Finansministre om, det er en Viden, som jeg nok hørte den højtærede Finansminister udbrede sig meget stærkt over i et Par Foredrag, som han nu siger, han har faaet megen Tak for, men som jeg i den Henseende fandt ganske overflødige. Det var i Virkeligheden intet andet end, hvad enhver, der kender det forhaandenværende Materiale og vil læse det med Forstand, kan sige sig selv.

Men saa komme vi til Kærnen, den besværlige Kærne i Sagen. Det er jo dette, hvorledes man vil kunne blot i mindste Maade sandsynliggøre det, at man kan slippe fri for disse ubehagelige 8 Mill. Kr. paa Finanslovsforslaget for 1911—12. Der veg den højtærede Minister ogsaa til Side og talte om, at Regeringen kunde dog ikke sidde i 8 Aar uden at gøre Forsøg paa at faa disse Love ændrede, og der kunde jo ske saa meget i 8 Aar. Men jeg maa gøre den højtærede Minister opmærksom paa,